

Overweging.

Als inleiding: eerst een tekst van Toon Hermans:

Wat mij altijd treft in het landschap is de volmaakte waarheid.

Zie je een eik, dan kun je er donder op zeggen dat het een eik is.

Het is geen iep, die zich aanstelt als een eik.

Er is geen gekunsteld decorum, geen onechtheid, geen verkleedpartij, geen aangeleerd gedragspatroon en geen pose die intimidatie van andere eiken beoogt.

De eik is eik en zo gedraagt hij zich ook.

De eik is eik, zoals een boterbloem boterbloem is.

Dat is de waarachtigheid in de natuur.

Nee, dan wij, kleine clowns, met ons voortdurend zelfbedrog.

Bij ons wil de iep nog altijd eik zijn

en zich omhangen met bladeren van goud en diamant,

zich beschilderen met kleuren die niet van hem zijn,

zich omgeven met een imponerend decor, gebruik maken van opgesmukte teksten die in de meeste gevallen goed bedoeld zijn voor eigen eer en glorie.

Bij ons wil de kip zwaan zijn, reikhalzend naar meer en de boterbloem wil geuren als een roos.

Meer naar de bomen kijken jongen!

Blz. 160, uit: Recht uit het hart

In het evangelie van vandaag horen we Jezus zeggen: dan zal ik de Vader vragen jullie een andere pleitbezorger te geven, die altijd bij je zal zijn: de Geest van de Waarheid.

Dat intrigeerde ons bij de voorbereiding van deze viering. De belofte van een andere 'pleitbezorger', van de Geest van de waarheid. Het klinkt als een bemoediging, want Jezus zegt: ik zal altijd bij jullie zijn.

Maar tegelijk roept het ook de vraag op: wat is dat, de Geest van de Waarheid? En wat is waarheid? En we herinnerden ons ook dat Jezus gezegd heeft: ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Die weg en dat leven, dat is niet zo moeilijk. Maar die waarheid? Dat is juist in onze tijd een lastige. Ooit, nog niet zo lang geleden, leek het alsof de kerk de waarheid in pacht had. Ooit, nog niet zo lang geleden, hadden de verschillende kerken zelfs ieder hun eigen waarheid die de maatschappij in allerlei zuilen verdeelde. Gelukkig hebben we dat voor een groot deel kunnen loslaten. Maar daarvoor moeten we terug naar de bron en dat is Jezus zelf.

En dan kom ik weer even terug op Toon Hermans:

Met zijn beeldspraak zou je kunnen zeggen: Jezus is een eik; het is geen iep die zich aanstelt als een eik; het is geen kip die zwaan wilt zijn of een boterbloem die wil geuren als een roos. Toon Hermans wijst op de waarachtigheid in de natuur.

Dat is een mooi beeld van hoe Jezus zich gedurende heel zijn leven gedragen heeft: waarachtig, echt. Hij stond voor wie Hij was en wat Hij wilde laten zien: namelijk dat God een God van Liefde is. een God die van de mensen houdt, en die wil dat alle mensen gelukkig en in vrede met elkaar kunnen samenleven. Jezus weet én leert dat God liefde is, juist in de meest kwetsbare momenten van het leven.

In die geest heeft Jezus geleefd en laten zien dat Gods liefde voor iedereen was, en heel speciaal voor hen die die liefde moesten ontberen, die niet meetelden. Hij had maar één opdracht voor zijn leerlingen: als ik er niet meer ben, doe dan zo voort. Hij zegt: 'houd je dan aan mijn geboden', maar die geboden dat is er in feite maar één: het gebod van de Liefde. Jezus was die liefde zelf, want echte liefde neemt mensen voor lief zoals ze zijn. Zijn liefde was echt, oprecht, Hij was authentiek, waarachtig. Zo was hij de Waarheid.

In die zin mogen zijn leerlingen en mogen wij uitzien naar de 'Geest van de Waarheid', een innerlijke helper, een innerlijke steun, stem die ons helpt dat ideale gebod van de liefde waar te maken zodat ook wij mensen voor lief nemen zoals ze zijn, allemaal. Zodat ik – om het op mezelf te betrekken – geen iep ben die zich aanstelt als een eik, maar oprecht en waarachtig, in de Geest van de Waarheid, probeer dat gebod van de Liefde handen en voeten te geven hier en nu, en met mijn mogelijkheden en onmogelijkheden.

'meer naar de bomen kijken, Nan'.

Amen.